

Fig. 195.
Kapel paa Solbjerg
Kirkegaard.

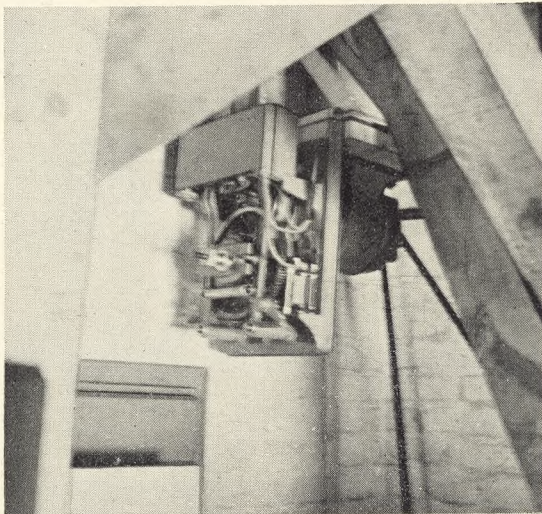
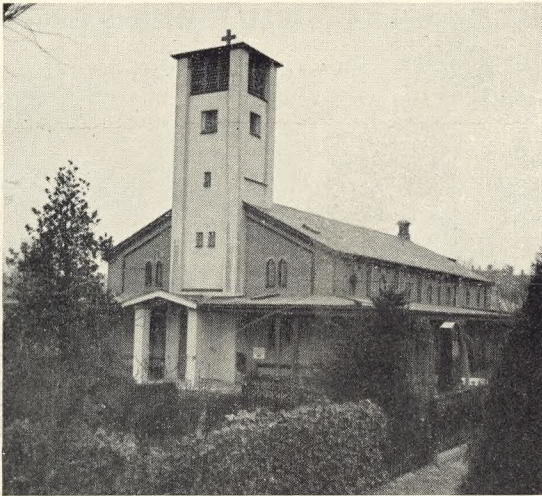

Fig. 196 og 197.
Anordning til
elektrisk Klokke-
ring sammesteds.

Elektrisk Ringning ved Begravelser

Af Overassistent, Havebrugskandidat A. Hilsoe

Vi lever i Teknikkens Aarhundrede, og flere og flere Funktioner glider fra at være Haandarbejde over til at blive udført maskinelt. Ogsaa inden for Kirkegaardsdriften har Teknikken fundet Anvendelse, om end heldigvis kun i det smaa. Jeg tænker her paa Sænkeapparaterne, der anvendes ved Bisættelse i Krematorier, Ligbrændingsovnene og nu ogsaa Klokke-ringningen.

Enhver Kapel eller Kirkeklokke kan sættes i Sving ved Klokke-ringmaskinen, forudsat den tilstedeværende Elektricitetsforsyning er indrettet ogsaa paa Motordrift. Selve Maskinen, som anbringes i Taarnet i umiddelbar Nærhed af Klokken, bestaar af en lille, men meget sindrig konstrueret Motor, der med et Kædetræk er forbundet til et stort Svinghjul, som er paamonteret selve Klokkeakselen. Den startes ved et Tryk paa en af de Kontakter, der er bekvemt anbragt forskellige Steder i Kapellet, og giver straks Klokken et kraftigt Udsving til den rigtige Svinghøjde og vedbliver ved smaa, kortvarige Impulser at holde Klokken i den engang fastsatte Svingning, indtil Strømmen afbrydes, ved at man atter trykker paa Kontakten. Herved udløses en Bremsaanordning, og Klokken standser efter ganske faa Slag. Elektricitetsforbruget er meget ringe, for nogle faa Ører pr. Time, og Anlægget er forholdsvis driftsikkert, saa Ringningen kan passes af Kapelbetjenten samtidig med, at han assisterer ved Bisættelsen.

En af de første Kirkegaarde, der fik elektrisk Ringning, var Søndermark Kirkegaard paa Frederiksberg (1921); siden har bl. a. Mariebjerg Kirkegaard i Gentofte og Solbjerg Kirkegaard, Frederiksberg, ogsaa faaet det. Af andre Klokker her i Landet, der drives ved lignende elektriske Maskiner, kan nævnes Jesuskirkens i Valby, Raadhusklokkerne og Vor Frelsers Kirkes Klokkespil.